

vanstelig at føre Tilsyn med; derfor maa ogsaa det administrative Hensyn komme noget i Betragtning. Søvrigt har jeg ingenlunde noget imod at tage under Overveelse, om man ikke skulde kunne gaa noget længere, end man hidtil er gaaet, og det skal jeg ogsaa tage under Overveelse. Hvad angaar Spørgsmaalet om Forholdet til andre Brandkasser end Rjøbstædernes og Landbygningernes Brandforsikring, da skal jeg dertil kun bemærke, at det ikke er mig bekendt, at Overformynderen i nogen Henseende følger det Princip at lægge Hindring i Veien for, at Panterne kunne være assurede i andre Brandkasser end de to nævnte, naar de iøvrigt ere godkjendte af Justitsministeriet. Det er mig tværtimod bekendt, at Overformynderen ikke gjør det, og at han modarbejder det, dersom der andre Steder maatte fremkomme Tendenser i den Retning, og det er mig ogsaa bekendt, at Overformynderen ved saadanne Leiligheder altid har fundet Ministeriets Understøttelse. Jeg tror derfor ikke, at der egentlig er nogen Grund til Klage i saa Henseende, men i ethvert Tilfælde vil jeg kun sige, at der fra min Side ikke har været eller vil blive Tale om at lægge nogen Hindring i Veien i den Henseende. Der blev dernæst spurgt, om jeg ikke kunde være tilbøielig til at træffe en lignende Foranstaltning som den, der nu er truffet for Livsforsikringsanstaltens Vedkommende, nemlig at nedsætte Renten fra 4½ til 4 pCt. for de Panters Vedkommende, som befindes gode og i det Hele at træffe denne Forholdsregel med Hensyn til alle de Midler, som direkte eller indirekte staa under Justitsministeriets Bestyrelse. Jeg maa dertil for det Første bemærke for at forebygge Misforstaaelser, at under denne Kategori vil man ikke kunne henregne Lejns og Fideikommissers, og den Slags Indretningers Midler, thi disse staa nok under Justitsministeriets Tilsyn, men ikke under Justitsministeriets Bestyrelse. Forholdet er tværtimod det, at vedkommende Besidder er berettiget til selv at bestyre Midlerne og selv at anbringe dem, naar han blot kan gjøre det saaledes, at han holder sig indenfor Reglerne for Umyndiges Midlers Anbringelse. Derimod er der ganske vist adskillige andre Midler, som staa mere umiddelbart under Justitsministeriets Bestyrelse s. Ex. Stiftshospitalerne, som jeg tror, det er de Medlem nævnte, men hvad disse Midler angaar, tror jeg ikke, der er ret meget, om der overhovedet er Noget deraf, der udlaaner til mere end 4 pCt. I ethvert Tilfælde er det et Forhold, som jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa; det

Regelmæssige er vistnok, at disse Midler er udlaanet til 4 pCt. Det er imidlertid som sagt et Forhold, jeg skal søge nærmere Oplysning om og have min Opmærksomhed henvendt paa. Hvad Expeditionen angaar, da haaber jeg ogsaa, det skal lykkes, at faae den hurtigere. Det ligger i Sagens Natur, at den Omstændighed, at Overformynderiet, om jeg maa udtrykke mig saaledes, bliver nødsaget til at deltage i Konkurrencen om at faae Penge udlaanet, vil naturligt baade i den ene og den anden Retning paavirke Forretningsgangen. Jeg antager, at det samme Hensyn til Konkurrencen ganske af sig selv vil bevirke, at man ikke kan stille saa høje Fordringer til Sikkerheden, som man før har stillet, og i den Henseende maa man troste sig med, at Taxationerne ogsaa nu ville være mere ædruelige, end de vare tidligere, saaledes at man med nogen Sikkerhed kan gaa noget videre paa de nuværende Taxationer, end man tidligere har kunnet. Jeg er i Grunden snarere bange for det Modsatte, nemlig at Overformynderiet ved Konkurrencen kan blive drevet til at gaa for yderligt, saaledes at der kan blive Tab paa Panterne. Jeg vil blot tilføie, at det vel er saaledes, at Statskassen efter Overformynderiloven af 1868 skulde forstudsvis betale disse Tab, men det var dog ikke Meningen med Overformynderiloven, at Staten i Længden skulde gjøre det. Meningen var, at Reservecifonden skulde være tilstrækkelig til at bære dette Tab og skulde tilbagebetale Statskassen, hvad den maatte være kommen til at staa i Forstud med. Man kan nok sige, at det er saa, at Staten yder en Garanti, men det er ikke Meningen, at Staten skal bære Tabet, og Overformynderiet maa derfor indrette sig fornuftigt derefter. Meningen med Overformynderiloven er, at Overformynderiet baade i Henseende til Udlaan og Reservecifond maa indrette sig saaledes, at det i det Hele og Store og i Længden kan holde Staten fri for at lide Tab paa Grund af Panternes Usikkerhed, thi det Tab, der følger af den faldende Rente, maa jeg, som jeg før udtalte, meget bestemt fralægge mig, at Staten paa nogen Maade skulde bære Ansvar for. Jeg deler ganske det Ønske, der er blevet udtalt af et Par ærede Talere, at denne Sag maa blive fremmet saa hurtigt som muligt, og jeg ser ikke, at den Omstændighed, at man maatte kunde ønske videregaaende Foranstaltninger i en nærmere eller fjærrere Fremtid, indeholder tilstrækkelig Grund til ikke at søge at fremme dette Lovforslag saa hurtigt som muligt.